

Papa Francesc: "Que el dia no s'acabi sense haver fet les paus"

En l'audiència del dimecres 4 de novembre el Papa Francesc va parlar del perdó. Dins de l'any en què s'ha celebrat el Sínode dels bisbes sobre la família, va afirmar que " la família és un gran gimnàs d'entrenament per al do i el perdó recíproc sense el qual cap amor pot durar molt de temps."

09/11/2015

Audiència, dimecres 4 de novembre de 2015

La Família 32. – Perdona els deutes

Estimats germans i germanes, bon dia!

L'Assemblea del Sínode dels Bisbes,
que ha finalitzat no fa gaire,
reflexionà a fons sobre la vocació i la
missió de la família en la vida de
l'Església i de la societat
contemporània. Ha estat un
esdeveniment de gràcia. En acabar,
els Pares sinodals em van liurar el
text de les seves conclusions. He
volgut que aquest text fos publicat,
perquè tothom pogués participar del
treball al qual ens hem dedicat
conjuntament durant dos anys. Ara
no és el moment d'examinar
aquestes conclusions, sobre les quals
haig de meditar jo mateix.

Mentrestant, però, la vida no s'atura,
en particular la vida de les famílies

no s'atura! Vosaltres, estimades famílies, sempre esteu fent camí. I escriviu contínuament en les pàgines de la vida concreta la bellesa de l'Evangeli de la família. En un món que a vegades esdevé estèril de vida i d'amor, vosaltres cada dia parleu del gran do que són el matrimoni i la família.

Avui voldria subratllar aquest aspecte: que la família és un gran gimnàs d'entrenament *per al do i el perdó recíproc* sense el qual cap amor pot durar molt de temps. Sense donar-se i sense perdonar-se, l'amor no roman, no dura. En la pregària que Ell mateix ens va ensenyar –és a dir el Pare Nostre– Jesús ens fa demanar al Pare: «*Perdona les nostres culpes, així com nosaltres perdonem als nostres deutors*». I al final comenta: «*Si perdoneu als altres les seves faltes, el vostre Pare celestial també us perdonarà a vosaltres*» (Mt6,12.14-15). No es pot

viure sense perdonar-se, o almenys no es pot viure bé, especialment en la família. Cada dia ens fem mal l'un a l'altre. Hem d'anar amb compte amb aquests errors que es deuen a la nostra fragilitat i al nostre egoisme.

Però el que manca és guarir les ferides que ens fem, tornar a teixir els fils que trenquem en la nostra relació familiar. Si esperem massa, tot es fa més difícil. I hi ha un secret senzill per guarir les ferides i per deixar de banda els retrets. És aquest: no deixar que s'acabi el dia sense demanar-se perdó, sense fer les paus entre el marit i la muller, entre els pares i els fills, entre els germans i les germanes... entre la nora i la sogra! Si aprenem a demanar-nos perdó immediatament i donar-nos mútuament el perdó, les ferides es guareixen, el matrimoni s'enforteix, i la família esdevé una casa cada vegada més sòlida, que resisteix les escomeses de les nostres

petites i grans dolenteries. I per això no cal fer grans discursos, sinó que n'hi ha prou amb una carícia: una carícia i s'ha acabat, tornar a començar de nou. Però que el dia no s'acabi sense haver fet les paus!

Si aprenem a viure així en família, ho farem també fora, en qualsevol lloc que ens trobem. És fàcil ser escèptic sobre això. Molts –també d'entre els cristians– pensen que és una exageració. Es diu: sí, són paraules boniques, però és impossible portar-les a terme. Però, gràcies a Déu, no és així. De fet, és rebent el perdó de Déu que, per la nostra part, serem capaços de perdonar els altres. Per això, Jesús ens fa repetir aquestes paraules cada vegada que diem la pregària del Pare Nostre, és a dir cada dia. I és indispensable que, en una societat de vegades despietada, hi hagi llocs, com la família, on aprenguem a perdonar-nos els uns als altres.

El Sínode ha fet reviure la nostra esperança també sobre això: forma part de la vocació i de la missió de la família la capacitat de perdonar i de perdonar-se. La pràctica del perdó no només salva les famílies de la divisió, sinó que les fa capaces d'ajudar la societat a ser menys dolenta i menys cruel. Sí, cada gest de perdó repara les esquerdes de la casa i en fa més fortes les parets. L'Església, estimades famílies, és sempre al costat vostre per ajudar-vos a construir la vostra casa sobre la roca de la qual ha parlat Jesús. I no oblidem aquestes paraules que precedeixen immediatament la paràbola de la casa: *«No tot el que em diu Senyor, Senyor, entrarà en el regne del cel, sinó aquell qui fa la voluntat del Pare»*. I afegeix: *«Molts em diran aquell dia: Senyor, Senyor, no hem profetitzat en el teu nom i hem fet fora dimonis en el teu nom? Però Jo els diré: No us he conegut mai»* (cfr Mt 7,21-23). És una paraula forta,

sens dubte, que té com a objectiu sacsejar-nos i cridar-nos a la conversió.

Us asseguro, estimades famílies, que si sou capaces de caminar sempre amb més decisió pel camí de les Benaurances, aprenent i ensenyant a perdonar-vos mútuament, en tota la gran família de l'Església creixerà la capacitat de donar testimoni de la força renovadora del perdó de Déu. Al contrari, farem predicacions molt boniques, i potser farem fora també algun dimoni, però a la fi el Senyor no ens reconeixerà com a deixebles seus, perquè no hem tingut la capacitat de perdonar i de fer-nos perdonar pels altres!

Realment les famílies cristianes poden fer molt per la societat d'avui, i també per l'Església. Per això desitjo que en el Jubileu de la Misericòrdia les famílies redescobreixin el tresor del perdó

mutu. Preguem perquè les famílies siguin sempre més capaces de viure i de construir camins concrets de reconciliació, on ningú se senti abandonat al pes dels seus deutes.

Amb aquesta intenció, diguem junts: “Pare nostre, perdona les nostres culpes així com nosaltres perdonem als nostres deutors”. Diguem-ho junts.

.....

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/article/papa-francesc-que-el-dia-no-sacabi-sense-haver-fet-les-paus/> (20/03/2026)